

DRUGOVI, GDJE JE DOSJE KOJEGA JE UDBa VODILA O MENI?

TRAŽIM POLITIČKI AZIL U EU!

dr. sc. Tomislav Dragun
Ponedjeljak, 28 Prosinac 2009

GDJE JE DOSJE KOJEGA JE UDBa VODILA O MENI?

dr. sc. Tomislav Dragun
Pete poljanice 7
10000 ZAGREB

091-33.88.431
MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA RH
Tomislav Karamarko – ministar
Savska c. 39
10000 ZAGREB

Također:

Apostolska nuncijatura, Vijeće Europe, Hrvatski državni arhiv,
Zvonimir Došen, Josip Kokić, Dragutin Šafarić

Za uručiti preko MUP RH:

Branko Budić, Josip Perković, Josip Manolić

Predmet:

Gdje je dosje kojega je o meni vodila

UDBa (DB, DS)? – Tražim politički azil u EU.-

Cijenjeni g. ministre,

Crni oblaci se primiču. Bojim se kiše koja će uslijediti, iako se nikad ne zna tko će pokisnuti. Na moju redarstvenu prijavu upućenu Vama s dne 6. listopada 2009. protiv Ephraima Zuroffa zaposlenika Centra Simon Wiesenthal iz Izraela, a kojom sam se pritužio da dotični priprema moje ubojstvo **još uvijek nema odgovora**. Štoviše, zavladao je opći muk o tom pitanju čak i u glasilima.

Naredba! Njihova naredba. **Naredba samozvanih kontrolora naših života!**

Pretpostavljam da je i ta moja predstavka svrstana među **moje "neubrojive" nastupe**, kamo me pokušavaju smjestiti zločinački krugovi preko svojih posilnih:

mr. sc. Zorislava Kaleba, suca Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, **prof. dr. sc. Dragice Kozarić-Kovačić**, ravnateljice Psihijatrije u KB "Dubrava" u Zagrebu, a u zadnje vrijeme **"Večernjeg lista" i Miroslava Kutle (i Bože Čule**, njegova ortaka iz "Dione", "samozatajnog" vlasnika Partner banke i imovine nekadašnje Jugobanke u Zagrebu). Trebalo bi to značiti da su sve moje kaznene prijave za **na hrvatskom državnom vrhu organiziranu pljačku** u Hrvatskom domovinskom fondu, u kuponskoj privatizaciji, u Fondu hrvatskih branitelja, u brodogradilištima, na

Hrvatskim željeznicama, u "Agropreradi" Knin, u "Brodvinu" Slavonski Brod, u "Autoprijevozu" Dvor i t.d. samo **"puka izmišljotina moga bolesnog uma"**.

A to nikada i nikada ne sluti na dobro.

Naime, uputio sam na dne 11. prosinca 2009. Hrvatskom državnom arhivu **zahtjev za uvid u dosje kojega je o meni vodila UDBa** (DB, DS). Danas mi je stigao odgovor.

Osobno mi je odgovorio dr. sc. Stjepan Čosić, ravnatelj:

"Vezano uz Vaš osobni zahtjev za uvid u vlastiti dosje izvješćujemo Vas da je pregledom evidencija navedene dokumentacije utvrđeno da Hrvatski državni arhiv **ne raspolaže osobnim dosjeom na ime Tomislav Dragun.**"

O ho, ho!

Pa, gdje je onda moj (kod UDBe vođeni) dosje? Kod Branka Budića? Kod Josipa Perkovića? Kod Josipa Manolića? Kod Ive Sanadera? Kod Luke Bebića? Kod Ratimira Čačića?

Ili **možda uopće nije postojao?**

Postojao je, itekako. Razumije se, **postoji i danas**. Pa gdje je onda?

Uvaženi g. ministre, od Vas tražim taj odgovor. Jerbo dosjei nestaju samo onda kada se o onima na koje se odnose priprema nešto ozbiljno. Vrlo ozbiljno.

Najčešće likvidacija!

Prvu informaciju o mom dosjeu kod UDBe dao mi je **Stevan Bižić**, bivši predsjednik omladine u Vinkovcima, kasnije zaposlen u "Slavonskim šumama", a sada negdje u Srbiji. Bilo je to nakon moga povratka sa studija, dakle negdje iza 1961. Debljina: preko 30 cm.

Da, već tada je bio dobrano opsežan.

UDBaška istraživanja nad mnom počela su krajem mojih gimnazijskih, negdje oko 1957. Prvo moj istražitelj bio je **Ilija Ivanović**, načelnik SUPa u Vinkovcima, dakako uz pomoć svojih brojnih suradnika. Moram spomenuti da su otprilike u to vrijeme moji prijatelji **Petar Gloković i Vladimir Vovra** administrativno, bez ikakva suđenja, poslani na 18 mjeseci na Goli otok. Tamo su, naravno, toliko i boravili. Preodgajani!

Saslušavan sam obilno i 1959. godine, a u svezi sa sudjelovanjem u studentskim demonstracijama u Zagrebu. Nakon završetka studija, prije prvog zapošljavanja, pozvan sam u SUP, gdje mi je "predložena" suradnja. Isto mi je, koju godinu kasnije, "predlagao" milicajac Gojko (prezime sam mu zaboravio, ali znam da je bio krupan čovjek). Drugove su zanimale osobe koje idu na sv. Misu. Najuporniji u "ponudi" za suradnju bio je **Branko Budić** (njegov brat **Ante Budić** sada je sudac Županijskog suda u Osijeku!), šef DBi za Slavoniju i Baranju. Jedan od tih "sastanaka" u SUPu Vinkovci trajao je 2,5 sata. Drug je za taj "razgovor" potegao iz Osijeka, sa još jednim drugom, kojemu ne znam ime. Drugove je zanimala mogućnost moga ubacivanja u "katoličke" krugove.

Vinkovačka Promemorija pada u 1967. Nešto kasnije (1970.) je pokret "Iliraca", kojemu sam pripadao. Saslušavan sam u svemu tome SUPu Vinkovci.

Nakon "21. sjednice" pretresana mi je kuća. Traženo je oružje i zabranjena literatura. Konačno, smijenjen sam s funkcije direktora Transporta kombinata "Borovo" i izbačen iz Više ekonomske škole u Vukovaru (kao honorarni predavač) – zbog "nebudnosti prema pojavama nacionalizma". Tijekom 1973. u dva navrata pokušano je moje ubojstvo. Zatražio sam zaštitu od Josipa Vrhovca. Slijedom toga pohodio me

je u uredu **Laze Zulića**, kadrovskog direktora, u tvornici "Borovo", jedan od tamošnjih udbaških glavešina. Ime mu ne zna, ali možda bi to mogao znati Tomislav Merčep. Sjećam se dobro kad mi je rekao: "Nemamo mi dovoljno osoblja koje bi čuvalo sve vas ustaše!" Nu, moram priznati, nakon toga – sve do danas – nisam se susretao s ugrozama opasnim po život.

Iz tog razdoblja treba spomenuti intervenciju druga **Komljenovića** iz CK SKH, koji je osobno došao u vinkovačku "Iskru" (gdje sam tada radio), da bi ukazao kako ja ne smijem biti imenovan ni na kakvo rukovodeće radno mjesto. Isto je govorio i **Nikola Gvozdić** na Općinskoj skupštini u Vinkovcima, u nezavisnoj Republici Hrvatskoj dužnosnik Ministarstva financija. S Ekonomskog fakulteta u Brčkom, gdje sam predavao bankarstvo (potiho sam se uspio ubaciti u drugu republiku, ali ne za dugo), udaljen sam na intervenciju **Ljubana Matića**, sekretara Općinskog komiteta SK u Vinkovcima.

Prof. dr. sc. **Ivo Baučić** doveo me je 1982. u Institut za migracije u Zagrebu. Međutim, nakon njegove smjene 1985., novi partijski rukovoditelj Instituta **Milan Mesić** hitio me je van. O tome dosta zna sam prof. Baučić, ali također general **Markica Rebić** i "nezavisni ekonomski analitičar" **Mladen Vedriš**.

Dne 8. studenog 1991. moja najstarija kći Biserka, dragovoljac Domovinskog rata, HOŠovac, **snajperski je ustrijeljena** u Vinkovcima s dvojicom svojih kolega (Tomislav Tekić i Željko Kuprešaković). Službeno (1): Poginula je od granate VB Ra. Službeno (2): Poginula je od minobacača. Događaj se zbilo na vinkovačkoj tržnici izvan dosega četničkih snajperista. Poginula je 8.11.1991. oko 20.30 sati, a ja sam obaviješten tek 9.11.1991. oko 17 sati, iako sam stanovao kojih 1,5 km od mjesta pogibije. Sanduk (limeni) već je bio zavaren, a meni i supruzi nije bilo dopušteno vidjeti je. Zanimljivo, u svojoj opsežnoj knjizi o vinkovačkom ratištu, **Davor Runtić** uopće ne spominje ovu pogibiju.

Novi napad na mene uslijedio je na mene u "Nacionalu" **Ive Pukanića**. Bilo je to 1996. Glavni govornik: **Darko Petričić**. To je, ipak neka – nova - druga priča, ali zacijelo **opet u izvedbi istog orkestra**.

Sada sve to nije nigdje zapisano. Ništa se nije događalo. Sve je izmislio moj "bolesni um".

Ne igrajte se gospodo. Karte na stol! **Stavite dosje pred moje oči!**

Zasad, ne preostaje mi ništa drugo, do li **zatražiti azil u Europskoj Uniji**, kao što sam to već bio učinio krajem 2007. godine u Republici Sloveniji. Tada mi je zahtjev odbijen, jerbo sam i dalje boravio u Republici Hrvatskoj. Ali, sunce se ponovno rađa...

Ovim ovlašćujem gospodu: Zvonimira Došena iz Hamiltona u Kanadi, Dragutina Šafarića iz Velenja u Sloveniji i Josipa Kokića iz Zagreba da u slučaju moje "nezgode" o svemu obavijeste Sv. Oca Papu, Vijeće Europe i Vladu USA.

S poštovanjem
dr. sc. Tomislav Dragun